

Книга Даниїла — номер сорок два

З'єднувальні ланки

Jeff Pippenger

2024-01-06

Іван Хреститель був пророком-сполучною ланкою.

Пророк Іван був сполучною ланкою між двома періодами. Як Божий представник він виступив, щоб показати взаємозв'язок закону й пророків із християнським періодом. Він був меншим світлом, за яким мало прийти більше. Розум Івана був просвітлений Святим Духом, щоб він міг пролити світло на свій народ; але жодне інше світло ніколи не сяяло й ніколи не засяє так ясно на падше людство, як те, що виходило з учення та прикладу Ісуса Христа та Його місію лише тьмяно розуміли в прообразах тінювих жертвоприношень. Навіть Іван ще не повністю осягнув майбутнє, безсмертне життя через Спасителя. Бажання віків, 220.

Ісус також був пророком-сполучною ланкою.

Христос проклав шлях від землі до неба. Він є сполучною ланкою між двома світами. Він приносить людині любов і снисходження Бога та підносить людину завдяки Своїм заслугам до примирення з Богом. Христос — шлях, правда і життя. Важка праця — іти слідом, крок за кроком, болісно й повільно, вперед і вгору, шляхом чистоти й святості. Але Христос щедро подбав про те, щоб на кожному наступному кроці в божественному житті дарувати нову насагу та божественну силу. Ось це знання і досвід, яких усі працівники канцелярії потребують і повинні мати, інакше вони щодня ганьблять справу Христа. Свідчення, том 3, 193.

Пророче служіння Івана Хрестителя включало поєднання земного порядку з небесним святилищем. Перші слова, які Іван промовив, коли уперше побачив Ісуса, були:

Наступного дня Іван бачить Ісуса, який іде до нього, і каже: Ось Агнець Божий, що забирає гріх світу. Івана 1:29.

Та хоча Іван мав вказати на перехід від стародавнього Ізраїлю до духовного Ізраїлю, його розуміння цього переходу було обмеженим.

Сказав Христос на захист Івана: «А що ви вийшли побачити? Пророка? Так, кажу вам, і більше, ніж пророк». Іван був не лише пророком, покликаним провіщати майбутні події; він був дитям обітниць, сповненим Святим Духом від народження, і Бог призначив його виконати особливе служіння реформатора — приготувати народ до прийняття Христа. Пророк Іван був сполучною ланкою між двома завітами.

Релігія юдеїв, внаслідок їхнього відступу від Бога, переважно зводилася до обрядовості. Іван був меншим світлом, після якого мало прийти більше світло. Він мав похитнути довіру людей до їхніх традицій, нагадати їм про їхні гріхи і привести їх до покаяння,

щоб вони були готові належно оцінити діло Христа. Бог говорив до Івана через натхнення, просвічуючи пророка, щоб він усунув марновірство й темряву, що через фальшиві вчення протягом поколінь накопичувалися в умах щирих юдеїв.

"Найменший із учнів, який йшов за Ісусом, був свідком Його чудес, слухав Його божественні настанови й чув утішні слова, що спадали з Його уст, користувався більшими привілеями, ніж Іван Хреститель, бо мав ясніше світло. Жодне інше світло не осявало й ніколи не осяє розум грішної, падшої людини, окрім того, яке було і є передане через Того, Хто є світлом світу. Христа та Його місію лише тьмяно розуміли через тіньові жертвоприношення. Навіть Іван думав, що царювання Христа буде в Єрусалимі, і що Він встановить тимчасове царство, піддані якого будуть святими." Review and Herald, 8 квітня 1873 р.

Апостол Павло також був пророком-сполучною ланкою, покликаним окреслити пророчі застосування переходу від буквального до духовного. Він розумів, що буквальний Єрусалим більше не є Єрусалимом пророцтва, бо тоді він перейшов у Небесний Єрусалим.

Бо Агар — це гора Синай в Аравії, і відповідає нинішньому Єрусалиму, який у неволі зі своїми дітьми. А Єрусалим, що вгорі, — вільний, який є матір'ю всіх нас. Галатам 4:25, 26.

У другому розділі Другого послання до Солунян, який ми розглядали, Павло визначив, що буквальний язичницький Рим був силою, яка стримувала духовний папський Рим від сходження на престол до 538 року. У цьому розділі він зазначає, що «чоловік гріха», який сидить у Божому храмі, був тим самим «царем», якого Даниїл назвав в одинадцятому розділі, у тридцять шостому вірші. Доказ того, що «цар півночі» в останніх шести віршах одинадцятого розділу Даниїла — це папство, став ключем для формування структури істини, якою користується Future for America від часу збільшення знання в 1989 році.

У тому самому розділі Павло вказав на роль язичницького Риму в стримуванні піднесення папства аж до часу, коли язичницький Рим буде усунений, і таким чином визначив, що «щоденне» в книзі Даниїла — це язичницький Рим. Ця істина стала вирішальним ключем для вибудови рамки істини, що призвела до зростання знання у 1798 році.

В історії Вільяма Міллера звістка була проголошена тоді, коли мав відбутися перехід від Філадельфійського руху до Лаодикійського руху. В історії Future for America перехід від Лаодикійського руху до Філадельфійського руху нині відбувається.

Істина, яку Павло виклав у Другому посланні до Солунян, яка визначала перехід від буквального язичницького Риму до духовного папського Риму, стала підґрунтям пророчого розуміння Міллера. І Іван Хреститель, і Павло були покликані пояснити перехід від буквального до духовного. Іван Хреститель був прообразом Вільяма Міллера, і в служінні Міллера вкрай важливим було розпізнання ним взаємозв'язку і переходу між язичницьким і папським Римом, того переходу, який Іван був покликаний окреслити.

У книзі Даниїла є п'ять згадок про «щоденне», і вони завжди передують символу папської влади. У контексті пророчого переходу, який ми розглядаємо, усі п'ять згадок охоплюють перехід від буквального Риму до духовного Риму. «Щоденне» в книзі Даниїла є однією з істин, представлених на двох таблицях Авакума, і тому є фундаментальною істиною, яку слід було захищати; істиною, яка зрештою опиниться прихованою під фальшивими та підробленими коштовностями і монетами. Не випадково кожна істина, представлена на двох священних таблицях, має прямі натхненні підтвердження в творах Еллен Уайт. Відкидати будь-яку з фундаментальних істин (включно з «щоденним»), означає водночас відкидати авторитет Духа Пророцтва.

Тоді я побачив щодо 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильний погляд на нього тим, хто виголосили клич про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння 'Щоденного'; але після 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і за цим послідували темрява й замішання. Review and Herald, 1 листопада 1850 р.

Ті, "хто подав клич години суду", розуміли "щоденне" як символ язичництва та/або язичницького Риму. Їхнє розуміння включало усвідомлення того, що слово "жертва" не належить до уривка в книзі Даниїла, де його було додано перекладачами (на підставі людської мудрості) Біблії короля Якова. Первісне розуміння також включало, що "щоденне" завжди подавалося у зв'язку з одним із двох символів папської влади, і що язичництво ("щоденне") завжди передувало папському символу. Їх завжди ототожнювали в тій послідовності, у якій вони з'являлися в пророчій історії. Книги Даниїла й Об'явлення ніколи не відступають від історичної послідовності, де язичництво передує папізму, і коли книга Об'явлення вводить третю спустошувальну силу — лжепророка, ця послідовність завжди зберігається.

Без настанови Павла про те, що буквальні елементи пророцтв перейшли у духовні в період хреста, виникає дилема з пророцтвом Христа про руйнування Єрусалима, що міститься в усіх Євангеліях, окрім Івана. Два символи папства, пов'язані зі «щоденним» у книзі Даниїла, — це мерзота спустошення та переступ спустошення. Ці два символи означають знак звіра (мерзота) та образ звіра (переступ).

Переступ, який дозволяє папству вбивати тих, кого воно вважає єретиками, — це поєднання церкви й держави, де церква контролює цей взаємозв'язок. Отже, у Даниїла поєднання церкви й держави, що є образом папського звіра, назване переступом спустошення. Біблія визначає ідолопоклонство як мерзоту, і все ідолопоклонство папської влади представлене її ідолоською суботою, яку Іван називає знаком звіра, а Даниїл — мерзотою, що чинить спустошення.

І з одного з них вийшов малий ріг, який вельми розрісся на південь, і на схід, і до прекрасного краю. І він піднісся аж до війська небесного; і скинув на землю частину війська та зірок, і потоптав їх. Так, він звеличився навіть до Князя війська, і через нього було забрано щоденну жертву, а місце його святині було повалено. І військо було дано

йому проти щоденної жертви через переступ, і він кинув правду на землю; і діяв, і мав успіх. Даниїла 8:9-12.

Ми розглянемо ці вірші докладніше в іншій статті, але в одинадцятому вірші силою, що звеличилася проти Христа, був язичницький Рим, який намагався вбити його при народженні, а згодом зробив це на хресті. У вірші сказано, що «ним» (язичницьким Римом) «щоденне було забране». Єврейське слово, перекладене як «забране», — «gum», і воно означає «піднімати й звеличувати». Язичницький Рим підносив і звеличував релігію язичництва, і саме це вони й робили в історії. Ось чому їх називають «язичницьким» Римом.

Наступний вірш зазначає, що папському Риму було дано «воїнство» (військову силу), яке протистояло або мало подолати «щоденне» (язичництво). Це також є історичним фактом, адже папський Рим використовував військову силу (хоча ніколи не мав власної армії), щоб подолати стримування, накладене на його піднесення до влади. Та сила походила від язичницького Риму. Військова сила, якою він користувався, була дана йому через «переступ», бо переступ, що дозволив йому контролювати війська царів, які посадили його на трон у 538 році, був переступом союзу церкви й держави. Спочатку в одинадцятому вірші йдеться про язичницький Рим, повідомляючи дослідника, що язичницький Рим постане проти Христа та звеличуватиме релігію язичництва.

Наступний вірш описує переступ — злиття церкви й держави, — який дозволив папству подолати й зняти обмеження, які язичницький Рим накладав на нього. Історія підтверджує застосування обох цих віршів. «Щоденне» означає або язичницький Рим, владу, що протистояла Христові, або релігію язичництва, яку звеличував язичницький Рим. Потім за символом «щоденного» іде папство, адже він окреслює переступ злиття церкви й держави, який наділяє папство військом для виконання його брудної роботи. Третє вживання «щоденного» у Даниїла — це запитання, що породжує відповідь, яка є центральним стовпом адвентизму.

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святиня, і військо були віддані на потоптання? Даниїла 8:13.

У цьому вірші ставиться запитання: доки триватиме видіння, тобто вимагається відповідь, що означає тривалість, а не момент часу. Питання не про те, на яку дату сповниться видіння, а про тривалість цього видіння. Вірш не запитує: «Коли?», він запитує: «Доки?» Видіння стосується спустошливих сил язичництва, представленого як «щоденне», і папства, представленого «переступом папства», який здійснюється, коли папство чинить блуд із царями землі. Оці дві спустошливі сили — спочатку язичництво, а потім папство — мали попірати святиню та військо на період «семи часів».

Важливо усвідомити, що попірання буквального святилища, яке почалося за часів Вавилону й тривало аж до знищення Єрусалима язичницьким Римом у 70 р. н. е., здійснювалося язичницькими силами від початку історії і до кінця. Отже, саме буквальне язичництво у множині попірало буквальне святилище і буквальне воїнство (Божий народ).

Але саме духовний Рим попирав духовний Єрусалим і духовний Ізраїль.

А двір, що поза храмом, залиш і не міряй його; бо його дано язичникам; і місто святе вони топтатимуть сорок два місяці. І я дам владу двом моїм свідкам, і вони пророкуватимуть тисячу двісті шістьдесят днів, зодягнені у веретище. Об'явлення 11:2, 3.

Іван Хреститель був пророком-сполучною ланкою, який вказав на зміну диспенсації від земної святині до небесної, не усвідомлюючи повноти свого служіння. Павло був пророком-сполучною ланкою, який вказав на зміну диспенсації від буквального Ізраїлю (воїнства) до духовного Ізраїлю. Єрусалим, який попирали протягом сорока двох місяців, був духовним Єрусалимом.

«Указані тут періоди — „сорок два місяці“, і „тисячу двісті шістьдесят днів“ — однакові, обидва означають час, протягом якого церква Христа мала зазнавати утисків з боку Рима. 1260 років папського верховенства почалися у 538 р. н. е. і, отже, мали завершитися 1798 року. Тоді французька армія увійшла до Рима й узяла папу в полон, і він помер у вигнанні. Хоч невдовзі після того обрали нового папу, папська ієрархія відтоді вже ніколи не змогла здійснювати ту владу, якою володіла раніше». Велика боротьба, 266.

Павло вказав, що під час переходу, який відбувся в історії хреста, духовний Єрусалим, який «вгорі», став містом, яке Бог обрав, щоб помістити там Своє ім'я, а буквальний Єрусалим перестав бути Єрусалимом біблійного пророцтва.

Бо Агар — це гора Синай в Аравії, і відповідає нинішньому Єрусалиму, який у неволі зі своїми дітьми. А Єрусалим, що вгорі, — вільний, який є матір'ю всіх нас. Галатам 4:25, 26.

Цю істину необхідно правильно розуміти, а хибне застосування буквального Єрусалима як символу біблійного пророцтва є частиною обману, створеного єзуїтами, щоб підірвати істину про те, що римський папа є антихристом. Це фальшиве вчення породжує у відступницькому протестантизмі переконання, яке дозволяє їм помилково розглядати сучасну єврейську державу Ізраїль як символ пророцтва. Буквальний Єрусалим перестав бути Божим Єрусалимом за часів Хреста.

«Місто Єрусалим більше не є святим місцем. На ньому перебуває Боже прокляття через відкинення та розп'яття Христа. Темна пляма провини лежить на ньому, і воно більше ніколи не буде святим місцем, доки не буде очищене очисними вогнями неба. У той час, коли ця проклята гріхом земля буде очищена від усякої плями гріха, Христос знову стане на Оливковій горі. Коли Його ноги стануть на ній, вона розділиться надвоє й стане великою рівниною, приготованою для міста Божого.» Review and Herald, 30 липня 1901 року.

Важливість розрізнення між буквальним Єрусалимом і духовним Єрусалимом буде розглянута, коли ми розглядатимемо пророцтво Христа про кінець світу. Вчетверте Даниїл згадає «щоденне» в одинадцятому розділі.

І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і усунуть щоденну жертву, і поставлять гидоту спустошення. Даниїла 11:31.

Цей вірш вказує на діяльність язичницького Риму в утвердженні папства на престолі землі у 538 році. «Війська» представляють військову міць язичницького Риму, яка стала на захист папства, починаючи з Хлодвіга, короля франків, у 496 році. Різні європейські королі після Хлодвіга діяли задля утвердження папства, але вірш виокремлює чотири речі, які європейські королі («війська») зробили для папства після того, як вони згрішили, утворивши союз церкви й держави з блудницею Тиру.

Коли вони стали на бік папства, вони «осквернили» або знищили місто Рим, яке було символом сили як язичницького, так і папського Риму. Осквернення, про яке йдеться у вірші, здійснювалося неодноразово протягом років, оскільки місто Рим зазнавало безперервних військових нападів. Ті європейські царі («рамена») також «забрали б щоденне». Єврейське слово, перекладене як «забрати» в цьому вірші, — не «рум», як у восьмому розділі. У цьому вірші слово, перекладене як «забрати», — «сур», і воно означає усунути. «Рамена» європейських царів усунули б язичницький опір піднесенню папства в 508 році. Потім у 538 році ті «рамена» поставили б папство на трон землі. А потім на Раді в Орлеані, в тому ж році, папство запровадило недільний закон.

Неділя як день поклоніння — це те, що сестра Вайт називає «ідольською суботою», а ідолопоклонство — це точне біблійне визначення слова «мерзота». У 538 році війська язичницького Риму поставили мерзоту спустошення.

Усі, хто звеличуватимуть і поклонятимуться ідольській суботі, дню, який Бог не благословив, допомагають дияволу та його ангелам усією силою своїх Богом даних здібностей, які вони спотворили для неправильного використання. Натхнені іншим духом, який засліплює їхню здатність розрізняти, вони не можуть бачити, що звеличення неділі є цілковито установою Католицької Церкви. Вибрані послання, книга 3, 423.

Пророцтво та історія підтверджують застосування, яке ми щойно визначили для тридцять першого вірша. Коли ми кажемо, що пророцтво підтверджує це застосування, ми маємо на увазі, що існують інші пророцтва, які стосуються цих самих фактів, не залучаючи їх до обговорення наразі. П'ятий і останній раз, коли Даниїл вживає «щоденне», зустрічається у дванадцятому розділі.

І від часу скасування щоденної жертви та встановлення мерзоти спустошення буде тисяча двісті дев'яносто днів. Блаженний, хто чекає і дійде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів. Даниїл 12:11, 12.

Пророцтво та історія свідчать, що у 508 році опір піднесенню папства фактично припинився, коли останню з трьох географічних перешкод (готів) було вирвано з коренем, як вказує сьомий розділ книги Даниїла.

Я розглядав роги, і ось, між ними з'явився інший малий ріг; перед ним три з перших рогів були вирвані з коренем; і ось, у цьому розі були очі, як очі людські, і уста, що говорили великі слова. Даниїла 7:8.

Три роги, які усуваються, зображені на двох священних таблицях, і коли третю з тих трьох географічних перешкод було вигнано з міста Рима у 508 році, опір піднесенню папської влади було усунуто. Встановлення, про яке йдеться в одинадцятому вірші, означає тридцять років між 508 і 538. Воно визначає тридцять років, протягом яких була завершена підготовка до утвердження людини гріха в храмі Божому.

Слово, перекладене як "забране", також є "sur", що означає "усунути", і в 508 році опір піднесенню папства було усунуто (забрано). Від тієї дати тисяча двісті дев'яносто років приводить до 1798 року і смертельної рани папства. Тисяча триста тридцять п'ять днів приводить до першого розчарування і початку часу зволікання на самому кінці 1843 року. Вірш обіцяє благословення тим, хто "cometh" до 1843 року. Слово "cometh" означає "доторкатися". Перший день 1844 року позначає перше розчарування, але останній день 1843 року торкається першої миті 1844 року. Останній день року торкається першого дня наступного року. Благословення, пов'язане з тією датою, підтверджується історією і пророцтвом.

Ми продовжимо наш розгляд значення «щоденного» як основоположної істини у наступній статті.

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, — та не почули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні ті очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

"Звістка була дана. І не слід зволікати з повторним проголошенням звістки, бо знаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Незабаром за Божим призначенням буде дана звістка, що переросте у гучний клич. Тоді Даниїл постане у своїй долі, щоб дати своє свідчення." Видання рукописів, том 21, 437.